

lem Sælsforger og Menighed, et inderligere og hjerteligere, siger jeg, end maaskee i andre Egne af Landet; og naar han tillige har yttret, at Sætkerere, fornemmelig Mormoner, som i den senere Tid have gjort sig gjældende her i Landet, kunne i Særdeleshed tale for, at der nu indtraadte et andet Forhold mellem Lærer og Menighed, da kan jeg virkelig ikke af hans Grunde finde mig foranlediget til at slutte mig dertil; thi der er vistnok andre og bedre Maader, hvorpaa der kunde virkes mod Mormoner og andre sætkeriste Vestræbelse, end ved at løse dette Baand. Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag har jeg forøvrigt, hvad det Specielle angaaer, ingen videre Indvendning at gjøre. En enkelt Bemærkning, som den ærede 4de Landsstiftingsmand for 10de Kreds (Lehmann) fremkom med, er allerede besvaret af Cultusministeren. Der er kun et enkelt Udtryk, som volder mig en lille Smule Betænkelighed, nemlig det, der forekommer i den 2den Paragraph, hvor det hedder: „Den Paagjældende maa træffe fornøden Aftale“; det er mig ikke ganske klart, hvad der menes med „den Paagjældende“, som derved skal forståes: en hvilken som helst Person i Almindelighed eller Huusfaderen, Familiefaderen, saa at hans Anskuelse skal gjøres gjældende ogsaa for dem, som staae i nærmest Berørelse med ham, altsaa Hgtefællen, Børnene, Tjenestetjender o. s. fr. Der kunde derved let opstaae det ganske besynderlige Tilfælde, at en Huusfader eller Familiefader saaledes sagde sig løs fra sin Sognepræst og sluttede sig til en anden, medens hans Hustru og Børn ønskede at vedligeholde den hidtilværende Forbindelse. Der vil da opstaae Spørgsmaal om, naar Manden havde sluttet sig til en anden Præst og Hustruen var bleven ved den første, af hvilken Præst da de ministerielle Forretninger skulle udføres, s. Ex. Barnebaad, Brudevielse og deslige. Da det ikke er mig ganske klart, saa ønskede jeg foreløbig at erholde Oplysning derom af den meget ærede Cultusminister. Der er endnu andre Punkter med Hensyn til Tilhysning af Hgtefælle, der ogsaa kunne være noget betænkelige. Det hænder sig nemlig undertiden, naar Tilhysning finder Sted for et Hgtepar, at, efterat Præsten har lyst

første Gang, de saa have Forbindelsen, uden at det bliver anmeldt for Præsten, og denne vedbliver saaledes fra Prædikestolen at lyse anden og tredje Gang for bemeldte Hgtepar, uagtet det fast er vitterligt for alle dem, der ere tilstede, at Forbindelsen er ophørt og at Tilhysningen aldeles ingen Betydning har. Dette Tilfælde vil naturligviis indtræde endnu hyppigere, naar Tilhysning skeer i en Menighed og derimod selve Vielsen foregaaer i en anden. Skjøndt det nærværende Lovforslag ikke er noget Nyt i den Betydning, at det nu først underkastes Debat — thi det har flere Gange været under Forhandling —, men dog nu fremtræder tildeels i en ny Skikkelse, var det efter min Formening onskeligt, at der blev nedsat et Udvalg for nøiere at overveje denne Sag, og det er det, jeg skal tage mig den Frihed at gjøre Forslag til.

Lehmann: Jeg skal for mit Vedkommende blot bemærke, at de to eneste Punkter, der efter min Mening frembyde Tvivl, og hvor til Udcastet, som jeg strax tillod mig at yttre, allerede indeholder væsentlige Elementer til Besvarelse, forholdsviis ere af en saa underordnet Betydning, at jeg troer, at den bestemte Erklæring af den ærede Cultusminister vil være en tilstrækkelig Forklaring, og jeg anseer det derfor neppe nødvendigt at stille noget Spørgningsforslag i saa Henseende, og allerminst nødvendigt af den Grund at nedfætte noget Udvalg. Jeg har ikke kunnet høre, at den sidste ærede Taler egentlig har gjort nogen bestemt Anke. Det forekommer mig meget klart, at „den Paagjældende“ er det Individ, der ikke længere føler sig beroliget ved at holde sig til den Præst, der er beskikket i det Sogn, hvori han boer, og at det aldeles ikke kan eller bør formuleres i denne Lov, hvilket Forhold der skal finde Sted imellem de flere Medlemmer af den samme Familie, idet det maa være klart, at det Medlem, der repræsenterer Familien, i Regelen Faderen, ikke kan have nogen Magt over Medlemmerne af Familien, saasnuart de ere komne til Skjelsaar og Alder, men at de maae have Lov til at handle selvstændigt i en Sag, der i den Grad berører Personligheden som den nærværende; og skjøndt